

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. II. An Deus noscat conditionatos suæ voluntatis actus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

entia ad aliquid conducere possit, sed in ea fisti potest, attendendo præcise, ad solum scire. Tum, quia si infinitum unum non est majus altero, non noscet Deus plus de impossibilibus, quam de possibilibus; si autem unum infinitum potest esse majus altero, sicut ipsa impossibilia sunt plura; ita & notitia de illis, erit tanquam de pluribus. Tum, quia per hoc non conciliatur sententiæ conditionatæ invidia, si consequenter procedat.

DICENDUM 2. *Conditionata disparata non noscuntur per scientiam, quæ sit formaliter conditionalis.*

PROBATUR 1. Quod objectum non est formaliter conditionale, non potest nosci per scientiam formaliter conditionalem; quia inter scientiam & objectum debet esse proportio, præcipue cum scientia specificetur ab objecto; sed objectum conditionis disparatæ non est objectum formaliter conditionale, ut subsumitur; Probatutque; Objectum formaliter conditionale, non habet particulam Si, supponentem pro solo: Quando, sed supponentem pro aliquo modo, Quia, ut dixi in Præmissis; jam autem in conditionatis disparatis, particula Si, supponit pro Quando, vel pro: Cum alio. Hoc ipsum ulterius sic proponitur. Datur distinctio inter particulam Si supponentem pro: Quando, & inter particulam Si supponentem pro: Quia: Ergo erit etiam distinctio inter objecta, in quibus ly Si supponit pro: Quando, & in quibus ly Si supponit pro: Quia: Ergo & scientiæ attendentes ad diversum illud; Si, erunt distinctæ; cum specificentur & distinguantur secundum objecta.

PROBATUR 2. In creatis hæc propositiones: Quando faceret hic, faceret & alius. Item, si haberet hoc comprincipium, operaretur, sunt distinctæ specie: Ergo etiam & in Divinis; de quibus proportionate, cæteris paribus, ad creata discutimus, saltem formaliter, erunt distinctæ.

PROBATUR 3. Supponamus per impossibile tolli omnes condiciones habentes vim indifferenter causandi, hoc ipso tollitur etiam scientia conditionata; nam sublato objecto tollitur notitia: & tamen sublatis conditionibus indifferenter causantibus, non tolluntur disparata; consequenter nec tollitur eorum scientia; Ergo apparet non ab eadem formaliter scientiâ, talia attingi.

RESPONDEBIS. Eandem scientiam utrumque illud membrum attingere.

CONTRA. Una quidem re, sed non una formaliter attingit illa objecta scientia, ad eum planum modum, quo eadem in re scientia attingit possibilia, & exercitæ aliquando existentia, sed non eadem formaliter, quod ipsum ulterius in hoc fundatur; Quia scientiæ in Deo distinguuntur, non quidem secundum entitatem objecti, sed secundum modum aliter & aliter ha-

bentis se objecti; alius est autem modus conditionis disparatæ, & alius connexæ.

DIFFICULTAS II.

An Deus noscat conditionatos suæ voluntatis actus?

Sensus quæstionis est: An Dominus Deus noscat in aliam mundi serie, quot futuri fuissent homines? omne ne albi, an nigri? In hoc puncto divisi sunt Nostri, aliqui negant, ut Mol. & Vasq. 1. p. d. 67. c. 4. Herize, d. 7. Num. 57. sed fermè ex diversis principiis. Affirmat Sua. Fonf. Ruiz, d. 77. Amicus d. 21. S. 4. Falsolus q. 14. a. num. 447.

DICENDUM est. *Deum cognoscere conditionatos suæ voluntatis actus.*

PROBATUR 1. Vel potuisset Deus non prædestinare S. Petrum, vel non poruisset non prædestinare? Si secundum, ergo non debet illi suam prædestinationem utpote necessitato Deo; Si primum; quæro, vel noscit Deus, quod potuerit illum non prædestinare, vel non noscit? Si non noscit; Ergo non noscit quid possit; Ergo Deus non est: Si autem noscit; Ergo noscit conditionatum suum actum quem haberet: quia noscere quod possit non prædestinare, est noscere quod possit habere actum, quo dicat: si foret alia rerum series, non prædestinasset Petrum.

PROBATUR 2. Cognoscit Deus conditionatos nostræ voluntatis actus; Ergo & suos; Si enim nostri actus habent determinatam scibilitatem, cur non habebunt Divini? immo respectu conditionatorum nunquam futurorum, debet dari decretum conditionatum ex parte actus, ut salvetur libertas; quæ conditionata, quia noscit Deus, hoc ipso debet noscere etiam illa sua decreta conditionata, requisita ad illa futura conditionata.

PROBAT 3. Ruiz ex absurdo. Quia darentur aliqua, respectu quorum deberet Deus dicere: Nescio; & tamen deberet illa scire: deberet enim dicere se nescire: An esset Abel habiturus filium? hoc ipso enim sciret volitionem conditionatam concurrenti; interrogatus etiam. An ille Filius foret prædestinatus? deberet dicere: Nescio; immo si non novit conditionatos suæ voluntatis actus, qui noverat Tyriorum conversionem? Unde hujus scientiæ utilitas est, nosse omne noscibile. Immo si oppositi ad hoc reflecterent, Deum ex suâ immutabilitate deponere, ut pro nulla possibili serie, accrescat illi nova notitia, nova volitio, ex parte illius; non facile negarent illum non noscere conditionatos suæ voluntatis actus, cum noscat quidquid in se est, noscatque se, & ille ipsemet est illa omnia, salvis extrinsecis connotatis.

Ad solvendas Objectiones

NOTO 1. Quod cum hic agatur de ipsis conditionis

volitionibus Divinis, non erit jam necesse supponere alias volitiones & decreta, in quibus nolentur, ne detur processus in infinitum: per talem autem sciendi actum, non detur libertas ad oppositum, cum illa notitia actus, sit suppositione posterior præ ipsa volitione conditionata, sicut nec in aliis materiis præscientia destruit libertatem.

Noto 2. Falsum esse universaliter, quod propositiones conditionatæ, sint posteriores absolutis: nam in primis possibilitas, & essentialitas rerum, est primum quid, & tamen propositiones æternæ veritatis, possibilitatem importantes, per multos, habent sensum non nisi conditionatum. Sed quidquid sit de hac propositione, quia ab absolutis datur subsistendi consequentia ad conditionatam, hoc ipso conditionata sunt priora: immo cum absolute non facta fuerit conversio Tyrionum, falsa fuisset illa propositio: Si in Tyro & Sidone &c. si illius veritas præsupponit veritatem absolutam. Cæterum in ordine ad nos ordinem priores sunt notitiæ absolutæ præ conditionatis: quia nostræ notitiæ incipiunt ab experientia sensuum, experientia autem sensuum, generat notitias absolutas. Et sic quando prima facta est experientia, quod affrictu trahatur à luccino palea, generata est scientia absoluta per luccinum trahi paleas, quam subsequuta est notitia conditionata, de eodem attritu.

Noto 3. Licet aliquæ scientiæ sint priores decreto, non tamen omnes, adeoque nec erit prior scientia visionis rebus, vel scientia conditionata, quæ prioritas licet non sit realis, sufficit ad rationem.

Noto 4. Connotatum ratione cuius illa volitio, debet dici futura conditionatæ, ex communi sententia, debet delumi ex creata aliqua futuritione, quæ haberetur, in alia rerum serie: qui autem per æquivalentiam salvaret libertatem Dei, diceret æquivalere essentialiam Divinam actui creato, quo vellent aliqui sub conditione: ita tamen, ut volitiones illæ ab aliis volitionibus nihil dicant plus in recto: cum omnes in recto dicant Deitatem, respectu omnium eandem, poteritque ulterius bene secundum rationem dici una volitio posterior alia, & denominari futura, non realiter, sed ex modo concipiendi: omnem futuritionem referendo in connotatum extrinsecum.

Noto 5. Quod decreta suæ voluntatis conditionata noscere possit Deus, & ut futura ratione, & ut præsentia in præsentialitate conditionata, quam haberent pro aliâ rerum serie: quod possit utroque hoc modo illa noscere ex infra dictis constabit. Quamvis autem sit prior volitio præscientiæ, non sequetur, quod rationem futuræ respectu scientiæ habere non possit: quia de facto objectum absolute futurum, est prius scientiæ visionis, & tamen est futurum: nihilominus futura conditionata respectu conditio-

nata scientiæ non habent rationem futuri, ex vi alicujus dependentiæ: non enim illæ volitiones à notitia, sed notitia à volitionibus pendet per modum termini, sed illæ volitiones habebunt rationem futuri, ex conditione objecti: quia scilicet sunt volitiones, quas esset habiturus Deus, in alia rerum serie.

Auctoritates quæ in contra citantur, non plus volunt, quam quod si Diabolus præcivisset suum lapsum, & quod simul tunc illum voluisset, quod inquam, eo ipso peccaret tunc, quando illum præcibatur.

DICES ex Haunoldo lib. 1. num. 319. Huiusmodi scientia conditionata præjudicaret libertati Divinæ: esset & non esset impedibilis à Deo. Ergo repugnat: Antecedens probatur. Omnis scientia Dei existens independentem ab omni decreto præcedit decretum existens, ut directiva, seu consultiva ad decretum Dei, & essentialiter ac virtualiter præsupponitur à decreto subsequente, sed hac ratione jam præjudicaret illa scientia conditionata libertati ipsius decreti, & esset ac non esset impedibilis à Deo. Ergo

RESPONDETUR. Si libertati creatæ non repugnat, quod noscat Deus antecederet ad statum absolutum, quid esset sub conditione voluntas actura, multo minus non repugnabit libertati Divinæ, ut id noscat circa suos actus. Et sicut ex eo, quia formari possunt duæ Contradictoriæ de actibus voluntatis creatæ sub conditione futuris, inferitur alterutram debere esse veram: ita quia similes Contradictoriæ possunt formari de actibus Divinæ voluntatis conditionatis, etiam illi nosci poterunt, & salva Dei libertate, & sine ulla contradictione. In forma autem posito ultimo loco syllogismo nego Minorem.

QUÆSTIO III.

De variis Scientiæ mediæ concernentibus.

Discutienda hæc sunt aliqua, quæ sibi particulariter proposuit Perez de hac scientia.

DIFFICULTAS I.

An Scientia mediæ sit necessaria ad operationem sub conditione futuram?

AFFIRMAT Perez de Providentia d. 3. num. 9. Ad intelligendum titulum.

PRÆMITTIT I. Hæc tria esse distincta. Rem esse absolute futuram, Rem esse absolute futuram non actu, sed si ponatur conditio: & aliquid esse conditionate futurum, si ponatur conditio. De primo non est dubium, quod sit distinctum: Posteriorum in hoc est distinctio, quia in ultimo illo futuro, status conditionatus, habet pro objecto alium statum conditionatum: in priori autem futuro, objectum est quid absolutum, licet sub conditione futurum. Exempla horum trium hæc sunt: primi, si Deus velit absolute prænitentiam